

Damien is intussen al twee maanden actief als vrijwilliger in de Sint-Antoniusschool in Dugawar. Hij heeft getracht om de ervaringen die hij daarbij heeft opgedaan in enkele regels voor ons te schetsen.

We hadden hem ontmoet in december, en hem toen meteen al voorgesteld om te gaan lesgeven in de Sint-Antoniusschool. Hij was op dat moment namelijk op zoek naar een project in het buitenland, en toen hij hoorde over de verwezenlijkingen van het Werk der Broden, greep hij zijn kans met beide handen.

Hij had nauwelijks de tijd gehad om een paspoort aan te vragen, er de nodige visa in te plakken en de broodnodige voorraad Belgische chocolade aan te schaffen – of hij zat al in de luchthaven te wachten tot zijn vlucht werd afgeroepen !

Er hing een dichte mist over Delhi in de nacht van 7 op 8 januari. Ik heb moeten wachten tot de volgende ochtend om het Indische subcontinent voor het eerst in mij op te nemen. Die ochtend was ik ontwaakt binnen de muren van de Sint-Antoniusschool, maar die locatie, die ik alleen op foto's had gezien, was mij geheel vreemd want totaal onherkenbaar. Het gebouw waar de klassen van het secundair onderwijs in ondergebracht zijn, leek in niets meer op de bouwwerf die ik mij van de foto's herinnerde, want er stonden intussen nieuwe verblijven voor het personeel en een groot stuk van het bouwterrein was inmiddels geëgaliseerd.

Hoewel een – uitzonderlijke – koudegolf de school had verplicht om haar deuren gesloten te houden, stond het gebouw nochtans niet leeg. In plaats van leerlingen in wit-en-bordeaux-kleurige uniformen liepen de gangen vol met vrouwen in veelkleurige gewaden, vergezeld van de opgeblazen manager van een locale bank en enkele half ingedommelde journalisten.

Zij kwamen de inhuldiging bijwonen van een nieuwe cursus borduren: een opleiding voor vrouwen uit de *Self Help Groups* van het dorp Dugawar. Het is de bedoeling dat de vrouwen die hieraan deelnemen na een opleiding van twee maanden op hun beurt andere vrouwen uit hun omgeving kunnen opleiden. Sinds die inhuldigingsdag komen er nu alle dagen een dertigtal vrouwen naar de school om gouddraad doorheen lange stukken textiel te rijgen, waarna die stukken stof die dan verkocht kunnen worden als sari's.

Het was erg koud bij mijn aankomst in de Sint-Antoniusschool. 5°C overdag en 0°C 's nachts, en verwarming bestaat hier niet !

Enkele dagen na de ceremonie had ik de gelegenheid om met sommige van deze vrouwen te praten toen ik mee op ronde ging langs alle zelfhulpgroepen met Jena, Giri en met Seema, een sociale werkster die het team van het Werk der Broden in de maand december is komen vervoegen. We hadden ook een dokter bij, die in een dergelijke periode van felle koude overal zeer welgekomen is.

De dorpsbewoners hadden slechts enkele dekens en wat gedroogde buffelmest als brandstof om zich te beschermen tegen de abnormaal lage temperaturen. Zelfs hun dieren, die met veel zorg omringd worden, hadden ze bedekt met dekens.

De koude had nochtans geen invloed op de activiteiten van het team van het Werk der Broden. In hun voetspoor heb ik ontdekt wat een uitzonderlijk werk dit team hier zes dagen op zeven levert. Bij elke vergadering noteren

zij welke besparingen de leden van elke zelfhulpgroep hebben gerealiseerd, bieden ze hun kostbare informatie ter verbetering van hygiëne of gezondheidszorg, bespreken zij de problemen waarmee de plaatselijke gemeenschap te kampen heeft...de laatste tijd leren zij de mensen hier ook om de vele tekens van het Hindi alfabet te schrijven. De meeste deelnemers konden lezen noch schrijven, maar kunnen nu toch al hun handtekening zetten op het register.

Door zich op deze manier tot de vrouwen te richten, verschaffen de bijeenkomsten van de zelfhulpgroepen ons meer inzicht in de omstandigheden van gezinnen en hun problemen.

De oprichting van de zelfhulpgroepen heeft heel wat voeten in de aarde gehad, maar intussen werkt de mond-tot-mondreclame goed in deze streek, zodat er voortdurend nieuwe groepen gevormd worden. Tijdens een van de vergaderingen in *Dugawar*, vlak bij de school, had ik opgemerkt hoe een klein groepje vrouwen met veel aandacht naar de debatten stond te luisteren. Deze vrouwen bleken speciaal te zijn gekomen om aan het *Werk der Broden* te vragen om hen te helpen een nieuwe groep te vormen.

Toen het kwik ging stijgen, opende de school haar deuren weer en kreeg ik eindelijk de kans om de kinderen te leren kennen die de komende drie maanden mijn leerlingen zouden zijn. Voor ik het goed en wel besepte stond ik voor een klas van 44 kinderen les te geven in

het Engels met een zwaar accent, en ik wist totaal niet waar ik mij aan moest verwachten. De eerste kennismaking was alvast een aangename verrassing. In elke groep zaten er wel enkele druktemakers, maar ik had veel erger verwacht.

Ondanks hun moeilijke levensomstandigheden was ik getroffen door de hoge mate van rijpheid van de meeste leerlingen. Ze wisten goed waarom ze daar op de banken zaten, om te luisteren naar de leraars die elkaar voor de klas opvolgden. Voor hun ouders, van wie de meeste ongeletterd waren, is de scholing van hun kinderen in de eerste plaats een financiële investering: ze willen aan hun kinderen – en dus aan heel hun gezin – de middelen geven om zichzelf te verrijken. De meesten van hen zijn totaal niet vertrouwd met de werking van een school en kunnen of willen hun kinderen niet helpen met hun huiswerk als ze thuiskomen na schooltijd.

De school vertegenwoordigt voor de kinderen zelfs meer dan hun enige hoop op een toekomstige goudmijn. Tijdens een les sociale wetenschappen heb ik de leerlingen eens gevraagd welk mensenrecht zij het belangrijkste vonden, en waarom. Meer dan de helft antwoordde: « *elke mens heeft recht op onderwijs* » (artikel 26 van de Universele verklaring van de rechten van de mens). De redenen die ze opgaven waren al even gevarieerd als ze interessant waren. Garima schreef: « *als alle mensen onderwijs*

hadden genoten, dan zou er overal ter wereld vrede heersen ». Ze voegde daaraan toe: « *onderwijs maakt mensen onafhankelijk* ». Voor Moharram is onderwijs datgene dat « *mensen in staat stelt om zich voor hun land in te zetten* ». Mohit zegt eenvoudigweg dat onderwijs « *ons tot grote mensen vormt* ». Rekha toont zich dan weer zeer strijdvast: « *de mensen moeten onderwijs krijgen en niemand heeft het recht om dat*

De borduurles biedt de vrouwen de kans om sari's te leren naaien en versieren...

te beletten ». Bij het lezen van hun meningen realiseerde ik me dat het *Werk der Broden* al een deel van zijn opdracht heeft vervuld: kinderen de echte waarde leren van het vergaren van kennis.

Dankzij mijn werk als lesgever heb ik de uitdagingen leren kennen die hiermee gepaard gaan. Bijvoorbeeld het feit dat de meisjes in alle klassen fel in de minderheid zijn. Dat heeft mij doen beseffen hoe moeilijk de opvoeding van meisjes nog altijd ligt in dit soort plattelandsgebieden in India. Het is moeilijk om ouders te overtuigen om hun dochters onderwijs te laten genieten, want hier overheerst een diepgewortelde cultuur van seksisme, maar ook de financiële motivatie ontbreekt: in India gaan meisjes na hun huwelijk volgens de traditie inwonen bij hun schoonouders.

Daarom zijn de ouders niet geneigd om geld te besteden aan de opvoeding van dochters, want als die een interessante baan zouden hebben – en vooral een goed loon – dan zou dat toch alleen de schoonfamilie ten goede komen.

Jonge meisjes worden hier heel vaak op 12- of 13-jarige leeftijd al uitgehuwelijkt aan oudere mannen, in ruil voor aanzienlijke, aantrekkelijke bruidsschatten. Hoewel dit soort praktijken illegaal zijn, blijven ze toch wijd verbreid in India.

Omwille van het afgelegen karakter van de streek waar onze school zich bevindt, vergt het elk jaar opnieuw veel inspanning om goede leraars te vinden. Het merendeel van de jonge gediplomeerden én van de meer ervaren leerkrachten verkiest het comfort van de steden

« Als alle mensen onderwijs zouden genoten hebben, dan zou overal ter wereld vrede heersen ».

boven de rurale eenvoud van *Dugawar*. We moeten dus gaan zoeken in alle uithoeken van India en onze leerkrachten kwaliteitsvolle verblijven kunnen aanbieden. De meeste leraars hebben weinig ervaring, en vaak beschikken ze niet over de nodige kwalificaties. Daaraan moeten we verhelpen door Engelse les te geven en met hen van gedachten te wisselen over onderwijsmethodes.

Na meer dan twee maanden hier ter plaatse is mijn visie op het *Werk der Broden* wel veranderd. Ik was heel gemotiveerd om hier te komen werken in een school in zo'n afgelegen gebied. Ik heb altijd geloofd dat onderwijs aan de basis ligt van ontwikkeling, maar ik had mij geen reken-

« Voor een klas van 44 kinderen les geven in het Engels met een zwaar accent - ik wist totaal niet waaraan ik mij moest verwachten ».

In de leprozenkolonies van *Delhi* en van *Sonipat* hebben de ouders mij gevraagd om de mensen te bedanken die hun kinderen steunen.

aan de leprozenkolonies van *Delhi* en *Sonipat*, werd mij, onder het nuttigen van ontelbare kopjes thee en met veel glimlachende gezichten om mij heen een heel bijzonder verzoek gedaan. De ouders wilden daar allemaal dat ik in hun naam de mensen bedank die ons de middelen

Mijn geïmproviseerde toespraak ter gelegenheid van « *Republic day* »...

schap van gegeven hoe groot de impact wel kan zijn van een « klein » privé-initiatief zoals dit. Binnen enkele jaren zullen de duizenden kinderen die de *Sint-Antoniusschool* nu bevolken, op hun beurt kinderen krijgen. In tegenstelling tot hun ouders zullen zij die kinderen kunnen motiveren en in staat zijn hen te helpen bij hun studies. Of het nu is door deze kinderen onderwijs aan te bieden, door kleine ontwikkelingscentra op te richten met de zelfhulpgroepen, of door als peter en sponsor op te treden van de kinderen van lepralijders: het *Werk der Broden* mikt altijd op de toekomst. Bij een bezoek

geven om de levenskwaliteit van hun kinderen te verbeteren. Vanwege de ouders dus bij deze: dank u wel !

Damien

Eind februari zijn *Anne*, die het *Werk der Broden* al jaren steunt, en haar dochter *Estelle* met de activiteiten van de *Sint-Antoniusschool* komen kennismaken.

Ze zijn niet alleen maar komen kijken: ze hebben zelf ook de handen uit de mouwen gestoken. Als ze niet met de sociale werkers meegingen op hun ronde langs de dorpen in de omgeving van de school, dan maakten ze zich nuttig door hun ervaringen als bewoners van het Franse platteland met de kinderen op school te delen. Ze hadden een interessante les voorbereid waarin ze de Indiase landbouwmethoden vergeleken met de Europese. Aangezien de meeste gezinnen hier wel enkele dieren bezitten – vaak één of twee buffels en een koe – en een veldje, is dit vertrouwde materie voor de leerlingen.

Afgaande op het aantal vragen dat ze stelden, vonden ze de uitleg van de dames zeer boeiend. Dit was alleszins een bezoek dat ze niet licht zullen vergeten, in hun klaslokalen die voortaan versierd zijn met de kaart van Frankrijk en met foto's van vee...

BIC : BPOTBEB1 — **IBAN** : BE 36 0003 0002 9181

(Fiscaal attest, 40€ min.). **Werk der broden** vzw,

A. Delzennestraat 9, 7800 Aat. <http://www.WerkDerBroden.org>